

Človek

Silvo Šinkovec, D. J., dr. ped. znanosti, psiholog, defektolog in teolog, je predavatelj, terapevt, voditelj več seminarjev, šol za starše in duhovnih vaj, urednik revije *Vzgoja*, duhovni asistent *DKPS* in direktor *Instituta Franca Pedička*.

Sredi novembra so ubili ravnatelja pedagoške gimnazije v Južnem Sudanu. P. Victor-Luke Odhiambo je bil ravnatelj Mazzolari Teachers' Collegea v Cueibetu v Južnem Sudanu. Življenje je posvetil vzgoji, spremljal in podpiral je študente, ki so mu zaupali in ga spoštovali. Bil je skrben, pameten, ustvarjalen, pogumen. Mnogim je prinašal upanje. Verjel je v moč vzgoje. Preko vzgoje se more v raztrgani družbi oblikovati nova kultura. Verjel je v človeka. To opogumlja. Še so dobri ljudje, ki so pripravljeni umreti za visoke ideale.

Ob dvajsetletnici izdajanja naše revije uvodnik posvečam *človeku*. Dr. Franc Pediček je v zadnji 'učni uri' zapisal: »Ne pozabite vsega svojega pedagoškega dela postavljati vselej in povsod v luč maksime človek. /.../ To je temeljno in osrednje, za kar ste pri svojem pedagoškem delu zadolženi in čemur ste zavezani. Pri maksimi človek pa imejte v svoji dejavni zavesti, da se le-ta pojavlja na dveh glavnih ravninah: stvarnostno-življenjski ter dušno-duhovni. /.../ Stvarnostna znanja in duhovne vrednote vsebinsko in dejavnostno polnijo ... vsako pedagoško delo. To je naše temeljno pedagoškoantropološko sporočilo.« To je Pedičkova pedagoška oporoka. Toda, kdo je človek, je osnovno vprašanje vsakega pedagoga, vzgojitelja in učitelja.

Letos maja je bil v Kopru mednarodni posvet gibanja Mediteran brez hendikepa s temo *Socialna prepoznavnost in odnos do oseb s posebnimi potrebami v dobi tehnologije*. Udeležili so se ga strokovnjaki iz 27 držav. Kongres je potekal pod častnim pokroviteljstvom predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja in predsednika Republike Italije Sergia Mattarelle ter pokroviteljstvom Papeškega sveta za kulturo in Papeške akademije za življenje iz Vatikana. Glavno organizacijsko delo je v sodelovanju z drugimi strokovnimi partnerji opravila Pedagoška fakulteta Koper. Za odličen posvet kolegom iz Kopra iskreno čestitam. Med številnimi strokovnjaki je spregovoril eden najbolj znanih sodobnih biblicistov, kardinal Ravasi, ki je imel odlično antropološko predavanje. Ko se človek sreča z omejitvijo, ni dovolj fizična pomoč, ker ne gre samo za telo. V takih situacijah se človek sreča z eksistencialnim vprašanjem. Ne samo invalid, ampak tudi ljudje okrog njega. Zato niso dovolj le medicina, terapije, niso dovolj tehnične znanosti, ampak tudi humanistične vede in duhovnost, kultura, *humanitas*. Ravasi je navedel francoskega filozofa Paula Ricoeurja, ki trdi, da živimo v času, ko so sredstva zamenjala cilje, finance so nad ekonomijo, tehnike nad znanostjo, seksualnost nad erosom. Zato človeka s hendikepom ne moremo razumeti samo s strani telesnih potreb. Tudi bolnik v bolnišnici ne sme postati samo objekt medicinske pomoči, ampak potrebuje odnos, bližino in razumevanje.

Ravasi, dober poznavalec klasičnih jezikov, je pojasnil, da grščina za *življenje* uporablja dve besedi: *bios* in *zoe*. *Bios* označuje fizično, biološko življenje, celotno delovanje organizma, s tem je povezano zdravje, sposobnosti, zmožnosti. *Zoe* pa pomeni kakovost, to, da je človek srečen v svoji notranjosti. Ravasi je kot bilicist dodal primer iz evangelija po Janezu, ki uporablja besedo *zoen aionion*, ne *bios aionion*. To besedo Janez uporabi za maksimalno kakovost, za nesmrtno, večno življenje, za kakovost presežnega. Iz tega razmisleka je Ravasi zaključil, da imamo v življenju lahko omejen *bios*, kot v primeru človeka s hendikepom, in srečno *zoe*. Pri mnogih ljudeh pa najdemo funkcionalno popoln *bios*, hkrati pa občutek obupa, potrta in brezvoljen *zoe*. Vsakdo, ki vzgaja, se mora zavedati teh dveh ravni.

Zaključimo s Pedičkovim predlogom: »Kupite si debel delovni zvezek in vanj skrbno zapisujte vse, kar boste opazili pri svojem pedagoškem delu. O vsem tem pogosto razmišljajte in si mojstrite razčlenjujočo misel – razvijajte pedagoški eros.« Revija *Vzgoja* je naš debeli zvezek, vanj zapisujemo svoje izkušnje, opažanja, razmisleke. In upamo, da ob tem rasteta naš pedagoški eros in skrb za kakovost življenja, za *zoen aionion*.